

Yaşama Sevinci

Yaşama sevinci, hayatın en değerli şeyidir. Ve insanın iç dünyasındadır. O iç dünya; iki benlikten oluşur: Birincisi, hakiki benlik, yani ruhani benliktir. İkincisi, sahte benlik, yani nefsanî benliktir.

Sahte benlik dizginlenmeden, yaşam sevincini ve enerjisini ortaya çıkaran hakiki benlik tezahür etmez. Bencilliği ve kötülüğü emreden sahte benliğin tüm tezahürleri kendini bulma, kendini bilme, kendini tanıma ve kendini gerçekleştirme yolculuğunda -(kim olduğunu, nereden geldiğini, nereye gideceğini, yaşamdaki görevinin ne olduğunu)- insanın önünü kapatır. Ruhu körelterek içsel hakikati perdeler. İçsel hakikatin perdelenmesi, ilahi hakikatlerin örtülmesine, hatta bazen kaybolmasına neden olur.

Esas mesele insanda işleyen ilahi hakikatlerin örtülmemesini veya kaybolmamasını sağlamaktır.

Antik çağ filozofu Publius Terentius (M. Ö. 195-159) konuya ilişkin diyor ki, **“Ben insanım ve insana dair hiçbir şey bana yabancı değil.”**

Bu farkındalığa sahip insan, ilahi hakikatin değerlerini hissederek her gün kendi öz gerçeğine ve yaşama sevincine bir adım daha yaklaşmış olur.

Zira insan hem iyi ve aydın olanla, hem de kötü ve karanlık olanla birlikte yaşar. Bu bir ikilemdir. Zaten amaçlanan, insanın bu ikilem arasında kendisini ait hissettiği (ilahi) güce dayanarak yaşamasıdır.

DÜNYA hayatı, ruhunu karanlığa teslim etmiş olanlarla, yüzünü IŞIĞA dönmüş olanların savaşıdır.

Er ya da geç Işık galip gelecektir. Niyet, söylem ve eylemlerimizle tutarlı bir yaşam tarzı IŞIĞIN gücünü çoğaltmakla kalmaz, Işığın galip olmasına da katkı sunar.

İnsan tarafını seçmek zorundadır. Ya karanlıktan (yani kaybedenlerden yana) olacak, ya da dünya yaşamında birçok acıyı yaşadıktan sonra geç de olsa bu gerçeği anlayanlardan olacaktır!

Bu gerçek ne denli erken fark edilirse, yaşama sevinci o denli erken devreye girer. Ve dolayısıyla hayat güzelleşmiş olur.

Hayatı güzelleştirenlere selam olsun!

Yusuf Beğtaş